

til at holde paa Professor zoologia som Formand i Museumsraadet. Der kan hos en saadan Formand fordres forskjellige Egenskaber, som ikke nærmest staae i Forbindelse med den videnskabelige Dannelse, og som kunde gjøre det ønskeligt at faae en Anden til Formand. Et vist Talent for Handel og Omsætning, et vist Talent til at knytte Forbindelser paa fremmede Steder, en vis personlig Elfskærdighed, som veed at skaffe rige Gaver til Museet, kort sagt, en Evne til aldrig at lade nogen Velighed gaae forbi, en Evne til, naar En eller Anden reiser til fremmede Steder, at vide at vinde denne Mand's Hjerte, saaledes at der kommer Rister og Kasser hjem med mange forskjellige Ting til Museet, det er ganske vist Egenskaber, som egentlig ikke kunne siges at være videnskabelige, men som dog kunne have deres store Betydning og kunde gjøre, at Konfistorium sagde: Den Mand maae vi have til Formand; thi han vil for en billig Priis kunne skaffe os, hvad der ellers vilde koste meget Mere. Derfor bør man ikke binde Konfistorium med Hensyn til Formandsvalget, man bør ikke give Regler for, at den eller den Mand skal vælges, men man skal overlade denne Sag til Konfistorium. Derfor har Ministeriet ogsaa holdt sig ganske udenfor Sagen, det har neblagt al Myndighed i Konfistoriums Hænder, og jeg kan saaledes ikke indsee, at der kan være nogen Betænkelighed ved at vedtage dette mit Forslag. Vi have jo iøvrigt kun meget faa Bestemmelser om Forretningsfordelingen blandt selve Embedsmændene, ja selv for Forretningsfordelingen mellem Ministerierne savne vi Lovbestemmelser; vi overlade det til Administrationen, om den eller den Branche skal høre der eller derhen, og vi have jo seet, at selv Ordningen af Bestyrelsen af Kongerigets Finanser har kunnet forandres, uden at dertil behøvedes nogen Lov. Derimod vil man have en udtryffeligt Lovbestemmelse for, hvem der skal være Formand for Museumsraadet, men saadanne Bestemmelser genere; man maa huske paa, at en Lov er ubehagelig, naar den træder istedetfor en fuldstændig administrativ Frihed, hvorved man bevæger sig frit og uhindret og uden saadanne Stranker. Sæt, at den zoologiske Professor blot reiser bort, hvad skal man saa gjøre? Hans Virk-

somhed ved Universitetet besørger ved en ung Mand, og en af Inspektorerne ved det zoologiske Museum kunde passende forestaae hans Forretninger derved, men det gaaer ikke an, naar denne Bestemmelse staaer i Loven; man maa da konstituere en Professor zoologia, der kan være Formand for Museumsraadet; saadanne særlige Bestemmelser for Valget af en Formand for dette lille Museumsraad ere hyerst uheldige. Det har forbausset mig i høieste Grad, at et æret Medlem af Udvalget (Fallefen) har fundet det af mig under Nr. 2 stillede Underændringsforslag saa betænkeligt. Der er foreslaaet, at de, hvem det er overdraget at holde Forelæsninger ved Universitetet over Zoologi eller enkelte af dens Afsnit, skulle have uhindret Afgang til Museets forskjellige Afdelinger, men det vil ikke siges, saaledes som det ærede Medlem har meent, at de skulle have en Hovednøgle, at de kunne løbe ind og udtage af Samlingen, hvad de ville; nei, de maa kjønt gjøre Rede og Rigtighed for, hvad de faae, og give Beviis derfor, dersom det forlanges. Finder man virkelig, at den zoologiske Professor alene skal have en saadan Nøgle, men at de andre Lærere ikke skulle have den samme? Den ærede Folkethingsmand siger, at Forslaget røber en besynderlig Mistænktsomhed, men gjør Udvalgets Forslag ikke ogsaa det? Viser det ikke Mistænktsomhed mod de to Andre, om det end ikke viser Mistænktsomhed mod den zoologiske Professor? Derfor ønskede jeg netop, at den hele Bestemmelse gik ud. Jeg har ikke villet — jeg havde nær sagt, tage Udvalget ved Hornene — ligefrem imødegaae Udvalget, men jeg har villet gennemføre dets Tanke paa en saadan Maade, at jeg af selve Udvalgets Midte kunde fremlokke en Tilbagekaldelse af denne smaalige Mistænktsomhed, for at Udvalget saaledes kunde slaae sit eget Forslag ihjel; thi jeg synes, at det falder af sig selv, at man ikke bør optage en saadan Bestemmelse i en Lov.

Der er en Hovedbetragtning, som har gjort sig gjældende i denne Sag, og som jeg tilstaaer siden Konfistoriets sidste Skrivelse har valet nogen Betænkelighed hos mig. Hvad er Niemedet med Foreningen af de to Museer, og hvad er i det Høje Niemedet med at